

ชิตยพันธ์ เฟื่องมณี 2557: ปริมาณแรงดึงในเอ็นไขว้หน้าขณะทำกิจกรรมวิ่งเปลี่ยนทิศทาง
ในนักฟุตบอล กระโดดยิงประตูบาสเกตบอล และสวิงกอล์ฟ ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
(วิทยาศาสตร์การกีฬา) สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา อาจารย์
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิริพร ศศิเมณฑกุล, Ph.D. 72 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาปริมาณของแรงดึงในเอ็นไขว้หน้าขณะทำ
กิจกรรมวิ่งเปลี่ยนทิศทาง กระโดดยิงประตูบาสเกตบอล และสวิงกอล์ฟ รวมทั้งเปรียบเทียบโอกาส
ที่แต่ละกิจกรรมทำให้เอ็นไขว้หน้าบาดเจ็บ โดยประเมินจากปริมาณของแรงดึงในเอ็นไขว้หน้า
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยเพศชาย อายุระหว่าง 18–28 ปี จำนวน 30 คน โดยผู้เข้าร่วม
งานวิจัยครั้งนี้จะถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามชนิดของกีฬาที่เล่น ได้แก่ บาสเกตบอล ฟุตบอลและ
กอล์ฟ ภายหลังจากที่ติดวัดลวดสะท้อนแสงลงบนร่างกายส่วนล่างนักกีฬาบาสเกตบอล นักฟุตบอล
นักกีฬากอล์ฟแล้วจึงให้นักกีฬาบาสเกตบอลทำการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล นักฟุตบอลทำ
การวิ่งเปลี่ยนทิศทางและนักกอล์ฟสวิงกอล์ฟจำนวน 10 ครั้งโดยมีกล่องความเร็วสูงจำนวน 8 ตัว
ทำการบันทึกการเคลื่อนไหวของนักกีฬาด้วยความถี่ 100 เฮิรตซ์ พร้อมกับแผ่นบันทึกแรงปฏิกิริยาทำ
การวัดแรงปฏิกิริยาจากพื้นด้วยความถี่ 1000 เฮิรตซ์ จากนั้นนำข้อมูลพิกัดการเคลื่อนไหวของ
กลุ่มตัวอย่างมาใส่ในแบบจำลองของร่างกายส่วนล่างและเอ็นไขว้หน้าโดยจำลองเอ็นไขว้หน้า
ออกเป็น 2 มัดได้มัดใย anteromedial bundle และมัดใย posterolateral bundle เพื่อวิเคราะห์หา
แรงดึงที่เอ็นไขว้หน้าด้วยโปรแกรม LifeMOD™ ข้อมูลที่ได้ถูกนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยวิธี
วิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณหลายตัวแปรแบบทางเดียวและวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่
ด้วยวิธี Tukey กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิจัยพบว่า ในการทำกิจกรรมกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลทำให้เกิดแรงดึงที่
เอ็นไขว้หน้ามากที่สุดและมากกว่ากิจกรรมการสวิงกอล์ฟ ทั้งนี้ปริมาณแรงดึงสูงสุดที่มัดใย
anteromedial bundle มีค่ามากกว่าปริมาณแรงดึงสูงสุดของมัดใย posterolateral bundle แต่อย่างไรก็
ตามปริมาณแรงดึงสูงสุดในเอ็นไขว้หน้าที่เกิดขึ้นจากทั้ง 3 กิจกรรมนั้น มีปริมาณไม่มากพอที่จะทำ
ให้เอ็นไขว้หน้าฉีกขาด